

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. N. C.**, zast. JUDr. Matoušem Jírou, advokátem se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2014, čj. CPR-9634-3/ČJ-2014-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2014, čj. 2 A 51/2014 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2014, čj. CPR-9634-3/ČJ-2014-930310-V237 (dále jen „rozhodnutí žalované“). Uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství žalované“) ze dne 12. 5. 2014, čj. KRPA-185032-19/ČJ-2014-000022 (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“),

kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU na jeden rok.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Hlídka Policie ČR provedla dne 11. 5. 2014 ve 22 hodin pobytovou kontrolu osob se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců dle ustanovení § 167 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Při této kontrole bylo zjištěno, že stěžovatel pobývá na území ČR bez platného víza. Stěžovatel byl proto zajištěn a převezen na policejní provozovnu.

[3] Stěžovatel přicestoval na území ČR dne 16. 11. 2009 a setrval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia v bakalářském programu oboru výrobní systémy na Strojní fakultě, Technické univerzity v Liberci. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 21. 5. 2013, čj. OAM-697-5/ZR-2013 (dále jen „rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu“), došlo ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele na území ČR z důvodu neplnění účelu pobytu, neboť stěžovatel ke dni 29. 1. 2013 ukončil studium bakalářského programu. Rozhodnutí Ministerstva vnitra nabylo právní moci dne 19. 6. 2013. Stěžovateli byl vylepen výjezdní příkaz č. GA0112223 s platností na 30 dní a následně další příkaz č. GA0112238 s platností na dobu 14 dní, přičemž stěžovatel ve stanovených termínech neodcestoval. Stěžovatel tedy pobýval na území ČR bez pobytového titulu ode dne 18. 9. 2013 do dne 11. 5. 2014, kdy byl zajištěn. Krajské ředitelství žalované dále posuzovalo, zda vyhoštění stěžovatele nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel je svobodný a bezdětný, v ČR se seznámil se svou současnou přítelkyní, se kterou se zná zhruba rok, vídají se dvakrát v měsíci, nesdílí spolu společnou domácnost, finančně ani jiným způsobem ji nepodporuje. Přítelkyni stěžovatele se správnímu orgánu nepodařilo na základě údajů uvedených stěžovatelem ztotožnit, přesto se posouzení této skutečnosti věnoval. Celá rodina stěžovatele žije ve Vietnamu; stěžovatel zde tedy v případě návratu má zázemí, naopak na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky. Správní orgán zohlednil, že stěžovatel za celou dobu neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Na základě uvedených skutečností krajské ředitelství žalované konstatovalo, že rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Na stěžovatele nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana ČR či EU. Zároveň se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Krajské ředitelství žalované proto stěžovateli uložilo správní vyhoštění.

[4] Stěžovatel napadl rozhodnutí o vyhoštění odvoláním. V odvolání uvedl množství námitek vztahujících se k úřednímu postupu a způsobu doručování ve správním řízení před Ministerstvem vnitra, které vyústilo ve vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele. Stěžovatel dále namítal, že úspěšně složil závěrečnou bakalářskou zkoušku a dne 3. 6. 2013 podal přihlášku k navazujícímu magisterskému studiu a úspěšně prošel přijímacím řízením. Tyto skutečnosti správní orgán nezohlednil. Stěžovatel vyslovil přání nadále studovat v České republice. Rozhodnutí o vyhoštění je podle stěžovatele nepřiměřené, neboť současná nepříznivá situace byla vyvolána pochybením Ministerstva vnitra. Stěžovatel má na území ČR přítelkyni, krajské ředitelství žalované podle stěžovatele pochybilo, neboť se ji nepokusilo ztotožnit. Z toho důvodu stěžovatel doplnil údaje o své přítelkyni o číslo

pokračování

jejího občanského pasu. Stěžovatel vnímá vztah se svou přítelkyní jako velmi intenzivní, chtějí spolu založit rodinu. Skutečnost, že nesdílí společnou domácnost je dána studiem stěžovatele v Liberci a prací jeho přítelkyně v Praze. Společnou domácnost nicméně plánují. Stěžovatel má dále za to, že o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, neboť proti předmětnému rozhodnutí podal odvolání.

[5] Žalovaná podané odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Ztotožnila se přitom se skutkovými zjištěními správního orgánu prvního stupně. K námitkám týkajícím se okolností zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele žalovaná uvedla, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nabylo právní moci dne 19. 6. 2013, a pro žalovanou je závazné. Nepřísluší jí přitom přezkoumávat postup jiného správního orgánu. Předmětné rozhodnutí stěžovatel napadl zjevně opožděným odvoláním, ve kterém nepožádal o navrácení v předešlý stav. Ve vztahu ke studiu stěžovatele žalovaná uvedla, že stěžovatel nyní studuje na území ČR v rozporu se zákonem, neboť dnem 19. 6. 2013 bylo pravomocně zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele na území ČR za účelem studia. Další studium v navazujícím programu nemůže samo o sobě pobyt stěžovatele legalizovat. Studium může stěžovatel prozatím přerušit. Žalovaná na základě údajů sdělených v odvolání ztotožnila přítelkyni stěžovatele. Nicméně neztotožnění ze strany správního orgánu prvního stupně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o vyhoštění. Krajské ředitelství žalované náležitě posoudilo veškeré skutečnosti i tvrzení stěžovatele ohledně intenzity jejich vztahu. Jedná se o vztah „na dálku“, stěžovatel nemá privilegované postavení dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Nebylo třeba vyslyšet i přítelkyni stěžovatele, neboť nad rámec tvrzení stěžovatele již nemohla uvést nic dalšího. Založení rodiny by stěžovatel měl plánovat s ohledem na legální pobyt v ČR, jinak se vystavuje riziku ukončení svého pobytu. Vztah s přítelkyní může stěžovatel realizovat i na území Vietnamu.

III. Řízení před městským soudem

[6] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel dne 10. 10. 2014 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), která se obsahově shoduje s podaným odvoláním. Žalovaná se dle žaloby nezabývala přiměřeností správního vyhoštění stěžovatele, který tuto situaci nezavinil.

[7] Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž zrekapituloval a rozvedl důvody rozhodnutí správních orgánů, s nimiž se ztotožnil. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že zavinění stěžovatele nebylo třeba při rozhodování o vyhoštění stěžovatele zkoumat, neboť rozhodnutí o vyhoštění nemá sankční povahu. Správní orgány přitom náležitě na základě všech relevantních skutkových okolností posoudily přiměřenost vyhoštění stěžovatele i vliv rozhodnutí o vyhoštění na jeho soukromý a rodinný život.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost je obdobného charakteru jako žaloba. Stěžovatel namítal, že jeho přítelkyně není "imaginární", jak dovodily správní orgány, a pro náležité posouzení skutkového stavu měla být vyslechnuta. Uvedl, že svůj vztah k přítelkyni považuje za velmi intenzivní, chtějí uzavřít manželství a vést společnou domácnost, v níž zatím nežijí z důvodu studia stěžovatele v Liberci a práce jeho přítelkyně v Praze. Stěžovatel považuje rozhodnutí o vyhoštění za nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života. Závěr o možnosti vyhostit stěžovatele nelze postavit pouze na tom, že stěžovatel nenaplňuje podmínky rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jak to učinily správní orgány i městský soud. Za nelogický označil stěžovatel závěr městského soudu o tom, že stěžovateli nic nebránilo vést společnou domácnost s přítelkyní mezi únorem a zářím roku 2013, neboť v tu dobu se s přítelkyní znal velmi krátce. Rozhodnutí o vyhoštění považuje stěžovatel za nepřiměřené i z důvodu, že celá situace je způsobena podle stěžovatele nesprávným doručováním a nezákonným vedením správního řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu Ministerstvem vnitra. Stěžovateli zbývá poslední ročník studia, které si přeje dokončit. Přítelkyní stěžovatele měl městský soud přibrat do řízení jako osobu zúčastněnou na řízení.

[10] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na spisový materiál a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Dále je namítána nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek vydání nezákonného rozhodnutí o věci samé.

[12] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajského (zde městského) soudu vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu z výše uvedených hledisek, přičemž přihlédl i k obecné námitce nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost vznesené stěžovatelem, a vyvodil následující závěry.

[13] Stěžovatel považoval napadený rozsudek za nesrozumitelný. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozsudek soudu lze považovat za nesrozumitelný, pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a kterých právních předpisů soud rozhodoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008 – 75, a ze dne 10. 4. 2008, čj. 7 Afs 78/2007 – 60). Nesrozumitelný je dále rozsudek vystavený

pokračování

na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007 – 107). Obecně lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75).

[14] O žádný z výše uvedených případů se však u napadeného rozsudku městského soudu nejedná. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že odůvodnění napadeného rozsudku je místy zbytečně složitě formulováno. Městský soud text odůvodnění téměř nestrukturalizoval do odstavců, neodděloval vzájemně jednotlivé námitky. Odůvodnění je složeno z velmi složitých a rozvětvených souvětí. Napadený rozsudek tak může u účastníka řízení (zde navíc cizince), vyvolávat pochybnosti o tom, zda se městský soud žalobou řádně zabýval. Jedná se však o formální, nikoliv obsahové nedostatky odůvodnění, které neměly vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Napadený rozsudek naplňuje požadavky kladené na něj z hlediska přezkoumatelnosti a způsob rozhodnutí městského soudu je zřejmý. Městský soud se vypořádal se všemi vznesenými námitkami a uvedl k nim přílehlou argumentaci i právní ustanovení.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž měla mít přítelkyně stěžovatele v řízení před krajským soudem postavení osoby zúčastněné na řízení. Postavení osob zúčastněných na řízení upravuje ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *[o]sobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.* Smyslem institutu osoby zúčastněné na řízení je umožnit osobě odlišné od účastníka bránit svá vlastní veřejná subjektivní práva, tj. sledovat své vlastní zájmy. Podle ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. je návrhovač povinen označit v návrhu osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Jak však konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. 12. 2005, čj. 1 Azs 155/2004 – 47, tímto jeho procesní práva končí, neboť rozhodnutí o tom, zda je daná osoba zúčastněná na řízení vydává předseda senátu, a to buď ve formě negativní (usnesením) nebo pozitivní (přibráním osoby jako osoby zúčastněné na řízení bez vydání samostatného usnesení v tomto ohledu). Takové rozhodnutí však může iniciovat pouze osoba domáhající se postavení osoby zúčastněné na řízení.

[16] V posuzovaném případě stěžovatel označil v žalobě jako možnou osobu zúčastněnou na řízení svou přítelkyni, krajský soud se však s tímto názorem neztotožnil. Osoba zúčastněná na řízení musí splňovat kromě formální i materiální podmínku účastenství (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2003, čj. 5 A 31/2001 – 41). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že přítelkyně stěžovatele materiální podmínku nespĺňuje, neboť z tvrzení stěžovatele ani z jiných skutečností zjištěných v projednávané věci nevyplývá, že by její práva a povinnosti byla vydáním rozhodnutím o vyhoštění stěžovatele přímo dotčena. Přímým dotčením na právech ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. je nutno rozumět objektivní zásah do právní sféry určité osoby, za což nelze považovat zásah do neformalizovaného citového vztahu. Předmětem přezkumu je zde rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele, tj. rozhodnutí, které se dotýká výhradně jeho práv a povinností. Městský soud proto nepochybil, pokud s přítelkyní stěžovatele jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.

[17] Stěžovatel dále namítl, že rozhodnutí o vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, neboť ovlivní jeho vztah s přítelkyní v ČR, se kterou plánuje založit rodinu.

[18] Rozhodnutí o správním vyhoštění nelze dle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány jsou tedy v každém konkrétním případě povinny zkoumat, zda je vyhoštění cizince s ohledem na všechny okolnosti (zejména jeho soukromé a rodinné vazby) přiměřené, a v případě, že není, pak nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012 – 45). Při posuzování přiměřenosti dopadu správního vyhoštění správní orgán zohlední ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců mimo jiné povahu a pevnost rodinných vztahů, sociální a kulturní vazby navázané na území ČR a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Tyto skutečnosti je nezbytné ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí zkoumat na základě aktuálních skutkových okolností.

[19] V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel má přítelkyni, se kterou se v době rozhodování správních orgánů znal zhruba jeden rok. Stěžovatel sám uvedl, že se z důvodu vzdálenosti bydliště (Liberec - Praha) od počátku vídají přibližně dvakrát do měsíce, nevedou společnou domácnost. Na základě těchto skutečností Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru městského soudu i správních orgánů, že v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného se jednalo o vztah na dálku, který nelze považovat za překážku uložení správního vyhoštění. Ohledně plánovaného založení rodiny zdejší soud konstatuje, že správní orgány mohou vztah stěžovatele s jeho přítelkyní zkoumat výhradně v jeho aktuálním stavu, nikoli s ohledem na jeho tvrzené budoucí směřování. Stěžovatel má ve Vietnamu celou rodinu, u které může dle svých vlastních tvrzení bydlet. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavřel, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele.

[20] Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že správní orgány považovaly přítelkyni stěžovatele za imaginární osobu a že se ji krajské ředitelství žalované nepokusilo ztotožnit. Správní orgány se osobou přítelkyně stěžovatele zabývaly. Prvostupňový správní spis obsahuje několik výpisů z evidencí - pokusů o ztotožnění přítelkyně stěžovatele. Přestože se však v první instanci nepodařilo přítelkyni stěžovatele ztotožnit, správní orgány se vypořádaly s tvrzenou existencí jejich vztahu a jeho vlivu na vydání napadeného rozhodnutí řádně. Vzaly v úvahu všechna tvrzení stěžovatele o intenzitě a okolnostech jeho vztahu s přítelkyní a pečlivě zdůvodnily, proč nepovažují správní vyhoštění stěžovatele za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud podpůrně ve své argumentaci uvedl, že stěžovateli nic nebránilo ve vedení společné domácnosti s přítelkyní v období od února do září 2013. Námitka stěžovatele, ve které poukazuje na nezvyklost takového postupu v případě ne příliš dlouhé známosti, je zcela logická, ale podporuje spíše argumentaci městského soudu a žalovaného, neboť nasvědčuje tomu, že jejich vztah nebyl té době natolik intenzivní, aby vyvolal potřebu společného soužití.

[21] Podle stěžovatele nelze závěr o možnosti vydat rozhodnutí o jeho vyhoštění postavit pouze na tom, že stěžovatel nenaplnuje podmínky rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud k této námitce předně konstatuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění v projednávané věci není založeno na tom, zda stěžovateli lze podle zákona přiznat postavení obdobné rodinnému příslušníku občana EU. Zkoumáním této okolnosti se nicméně správní orgány musely zabývat. Zjištění, zda má stěžovatel takové privilegované postavení, má v řízení o uložení správního vyhoštění zásadní význam,

pokračování

neboť na něm záleží, podle jakých ustanovení zákona bude věc správním orgánem posuzována (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2010, čj. 9 As 6/2010 – 73). Správní orgány v posuzovaném případě ověřily, že stěžovatel nenaplňuje hypotézu předmětného ustanovení, poněvadž není rodinným příslušníkem občana EU, nesdílel s ním společnou domácnost, není jím vyživován a dokáže se o sebe postarat sám bez osobní péče občana EU. Po ověření těchto skutečností správní orgány postupovaly podle ustanovení zákona o pobytu cizinců upravujících správní vyhoštění cizince, který není občanem ani rodinným příslušníkem občana EU. Nejvyšší správní soud proto neshledal tuto kasační námitku důvodnou.

[22] Stěžovatel dále v kasační stížnosti obsáhle namítal nesprávný postup při doručování v řízení o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu vedeném Ministerstvem vnitra. Podle stěžovatele bylo toto řízení nezákonné. Důvodností těchto námitek se však Nejvyšší správní soud nemohl zabývat. Řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele na území ČR je samostatným správním řízením, jehož důsledkem bylo vydání rozhodnutí, které je samostatně napadnutelné odvoláním a následně přezkoumatelné ve správním soudnictví. V posuzovaném případě stěžovatel napadl rozhodnutí o správním vyhoštění a pouze v intencích tohoto rozhodnutí je možno nyní rozhodovat. Pokud měl stěžovatel výtky směřující proti správnímu řízení vedenému Ministerstvem vnitra, bylo pouze na něm, aby byl v daném řízení aktivní a podal proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu v zákonné lhůtě odvolání. To však neučinil a uvedené rozhodnutí nabylo právní moci. V řízení o správním vyhoštění pak správním orgánům nepřísluší toto rozhodnutí přezkoumávat, neboť je pro ně závazné. Totéž platí v soudním řízení správním o žalobě ve věci správního vyhoštění.

[23] Nejvyšší správní soud si je vědom těžkostí spojených s vyhoštěním stěžovatele a souvisejícím přerušением jeho studia. Nicméně je třeba poukázat na skutečnost, že stěžovatel pobýval na území ČR od 18. 9. 2013 do 11. 5. 2014, tj. téměř osm měsíců, bez jakéhokoliv pobytového titulu vlastní vinou. V průběhu této doby neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu.

[24] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že nerozhodoval o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti, neboť o této kasační stížnosti rozhodl bezodkladně.

VI. Závěr a náklady řízení

[25] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplýval důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost stěžovatele byla proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalované, protože však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu